SCUFIȚA ROȘIE...

(Daniela Caraman Fotea, 17 mai 2011)

...are 314 ani! Surori celebre – Cenușăreasa, Frumoasa din pădurea adormită, un frate năzdrăvan – Motanul încălțat, tată membru al Academiei franceze – Charles Perrault, autorul nemuritoarelor basme scrise în 1697...

Faimoasele personaje care, iată, aduc de secole bucurii celor mici și celor mari își datorează tinerețea unui elixir cu irezistibilă atracție asupra creatorilor de frumos: măiastra îngemănare dintre vis și real, fantastic și cotidian, în fapt, acceptul reîntoarcerii în universul copilăriei, al celor mai năstrușnice aventuri (cu happy-end). Eroii au rezistat în cele mai diverse înveșmântări: cărți, spectacole de teatru, marionete, benzi desenate, desene animate, operă, balet, film. Chiar în acest an regizoarea Catherine Hardwicke a propus publicului pelicula Red Ridding Hood, variațiune pe tema Scufiței...

Dar, cel mai proaspăt chip al micuței eroine, apare în plină lună mai 2011, la OPERA COMICĂ PENTRU COPII, spectacol cu dublă atracție: basmul tratat cu mijloacele atrăgătoare din musical și **debutul regizoral al Stelei Popescu**. Nu i-a venit nimănui până acum (nici măcar protagonistei), ideea, care reprezintă o exclusivitate a **Smarandei Oțeanu Bunea**, Directoarea Operei, iată, din nou câștigătoare în confruntarea cu ineditul. Este o lovitură de teatru (și la propriu și la figurat), anunțând printr-un gest pe cât de simplu, pe atât de eficient, oferta prețioasă către nobila îndeletnicire – regia, bântuită (mai supărător ca niciodată), de impostură și neaveniți. Despre arta Stelei Popescu s-au scris pagini greu de cuantificat numeric: și la noi și pe meridiane. Ea este o DIVĂ în orice rol de teatru, revistă, televiziune, film. Acum își întoarce cu benevolență asupra lumii care a consacrat-o, experiența, ingeniozitatea, talentul.

Toate înveșmântările precedente ale basmului au rămas exponate de secol 20. Meritul actualei versiuni este maniera adresării către tinerime: PE PLACUL EI: informație în trombă, acțiune trepidantă, momentele de respiro aparținând... surprizelor. Momentele de ansamblu din casa Scufiței, a bunicii, au vigoare, naturalețe. Muzica lui **Roman Vlad**, aflat la a treia partitură de musical, ține sala de „pitici" în priză. Leit-motivul purtat din uvertură în dansuri, solistică, ansamblu vocal, are acea calitate dorită (visată?) de orice creator. Pleci din sală fredonând. Mi s-a întâmplat și mie: o după amiază întreagă cântam... „un-de-va într-o pădure dea-să"... Ideea de a o trimite pe Roberta – Scufița Roșie printre copii, a fost salutară pentru fixarea melodiei: sala cântă împreună cu ea refrenul, apoi chiar toată aria. Este începutul participării la acțiune: cei mici, încurajați, se implică în actul „interpretativ", o anunță în cor pe fetiță de venirea lupului, o previn apoi pe bunică (Raluca Ochešanu), de relele intenții ale fiarei, jubilează la pedepsirea răufăcătorului. Totul spontan, convingător, emoționant! Muzica exploatează ritmuri „cu carieră" dar cu noutate pentru cei mici, care le gustă, sonoritățile up to date fiind rezervate mai ales numerelor dansante, la rândul lor foarte apreciate de audienții care le însoțesc cu aplauze „sacadate". Coregrafia **Sorinei Tiron** este excepțională (ca și ideea utilizării luminii stroboscopice pe parcursul lor). Toate figurile de dificultate sunt aplaudate la scenă deschisă. Comunicarea cu sala este perfectă, feed-back-ul asigurat.

Este un succes indiscutabil, o invitație de revenire la spectacol obținută FIRESC (aceasta este dominanta derulării actului artistic, amprenta Stelei), cu reverberație pentru reputația ansamblului. Concluzie: Scufița este o certitudine valorică a Operei Comice pentru copii, unde în aceste zile – final de mai 2011, se verifică ultimele detalii ale turneului în... inima teatral-muzicală a Americii: la New York, pe... BROADWAY!